

2.4. Různé verze legendy

2.4.1. Sovětské verze legendy

V letech studené války, zejména do konce 50. let 20. století, se v západních zemích vynořilo mnoho zpráv o fantastických sovětských zbraních, včetně létajících talířů, po kterých sice nebyly nikde nalezeny žádné stopy (1), ale tyto zprávy byly někdy využity k odůvodnění investic pro americkou armádu.

Panický strach, že "létající talíře" by mohly být sovětské zbraně, trval na Západě mnoho let.

Během studené války byla obloha zdrojem ohrožení. Jakýkoli záhadný jev byl okamžitě zkoumán z vojenských hledisek: nejde o sovětskou zbraň?

V odtajněných dokumentech CIA a americké armády je "sovětská verze" vždy na prvním místě. „Jiná“, nebo "mimozemská“ možnost je uvedena až za tím.

Ale pro novináře, kteří nebyli zasvěceni do tajemství, nastaly žně.

Byli to oni, kdo neustále děsili své čtenáře sovětskou vojenskou silou, často s detaily, které dnes nelze číst bez trpného úsměvu.

Ukažme si pár takových zpráv:

Noviny "Northern Virginia Daily" vycházející ve Strasbourgu ve státě Virginia, už v roce 1952 "odhalily veškerá tajemství:

"Létající talíře jsou sovětské a americké řízené rakety. Soudě podle zpráv z celého světa, dojdeme nevyhnutelně k závěru, že ruské "talíře" vypouští z "Atomgradu № 3" – hlídaného raketového centra v pusté poušti poblíž finské hranice. Švédské orgány registrují jejich lety, když přelétají přes Skandinávii přímou cestou, čímž se dostávají na naši polokouli. Další místa vypouštění ruských talířů se nachází na Sibiři.

Sovětské rakety jsou bez posádky, 15-23 m dlouhé a asi 4,2 m široké.

Hlavním zdrojem energie jsou raketové motory, ale jsou zde i další motory, možná proudové.

Jsou oválného tvaru, a dosahují výšky 24-30 km, a rychlosti více než 2500 kilometrů za hodinu.

Jsou vybaveny kamerami a elektronickým sledovacím zařízením. Zdá se, že rakety mají jediný cíl: prozkoumat americké jaderné a vojenské základny. Ale stejně snadno mohou nést i jaderné hlavice.

Sovětské rakety jsou řízené rádiem RC – ruské ponorky, umístěné strategicky v řetězci podél Atlantiku, jsou elektronickými kontrolními stanovišti, aby ovládaly "pásmo kontroly" každé ponorky.

Takto může raketa, která byla nejprve nasměrována na Washington, být korigována ponorkou u pobřeží Nového Skotska (kde jsou hlášeny neidentifikované ponorky) na kurs vedoucí k Brookhavenské laboratoři na Long Islandu, v blízkosti Manhattanu.

"Rudé talíře" se nemusí nutně vracet na základnu, aby předala získané zpravodajské informace.

Tyto údaje, včetně leteckých snímků, jsou automaticky přenášeny do ponorky, nebo na tajnou stanici, kde jsou zkopírovány a dodány do moskevského sídla zpravodajských agentur.

Aby raketa nepadla do cizích rukou, každá raketa nese silnou nálož k samodestrukci.

Nálož může rozmetat raketu na malé kousky v mžiku, pokud stisknou knoflík na palubě ponorky.“ (2)

Všechno toto bylo vnímáno Američany se vší vážností: Rusům se připisovaly téměř magické síly a schopnosti.

Zvláště hluboké kořeny zapustila fobie z talířů v Rakousku a Německu - tam věděli velmi dobře, co je válka a báli se, že dojde k další. Na tomto základě rostly ty nejbizarnější představy a falešné zprávy.

"Tajemné, legendární létající objekty, které obyčejný člověk částečně naivně, poněkud výsměšně vyzývá "létající talíře" neexistují," napsal Kasseler Zeitung 11.ledna 1954. „Jde o řízené ruské aparáty, vyrobené v Sovětském svazu..."

Princip létajících talířů je založen na teorii "blokujícího záření", vytvořeného před několika desítkami let německým inženýrem Levetzem.

Jeho praktický význam zřejmě ocenil důstojník Reichswehru Horst Pinkelem, který se po rozpadu sovětsko-německé vojenské spolupráce vrátil do Německa. “ (3)

Podrobnosti této legendy se objevily v časopise "Frankfurter Illustrierte" tentýž rok.

Ukázalo se, že v roce 1944 americké zpravodajské služby obdržely informace, že v Sovětském svazu staví letadla neobvyklé konstrukce. Jejich výroba je umístěna v *Baškirské SSR* v městě *Bělaja Tal*.

Američané vyslali na místo 16 parašutistů - zpravodajských důstojníků, kteří obdrželi úkol - proniknout do určené oblasti.

O dva roky později se vrátil jen jediný zvěd do USA a přinesl zprávu o smrti svých 14 kolegů. Šestnáctý důstojník se ztratil a o jeho osudu nikdo nic nevěděl.

Zdalo se, že pokus selhal, ale ztracený zpravodajec se brzy vrátil s ukořistěnými plány a výkresy.

On sám dostal práci v *Běloj Tali*, kde stavěl kosmickou loď, a nasbíral mnoho faktů.

Už během první světové války německý vědec profesor *Walter Levetzov* a jeho asistent, inženýr *Horst Pinkel*, objevili zvláštní, vědě neznámé paprsky.

Newton se totiž mýlil – právě tyto kosmické paprsky zajišťují vzájemnou přitažlivost těles, onu zvláštní přitažlivost všech věcí.

Pokud by bylo možné vytvořit nějaký povrch, na kterém by se paprsky neuchytily, pak by se objekt začal pohybovat velkou rychlostí ve směru od zdroje "*Levetzových paprsků*."

Vědci se chystali vytvořit "*kosmický vagón*", který by se mohl pohybovat sám tím, že se odstraní účinky záření na jednu z jeho stran.

Profesor Levetzov zemřel v roce 1927, a nemohl uskutečnit svůj sen.

Horst Pinkel pobýval v Sovětském svazu během sovětsko-německé vojenské spolupráce, a když doba jeho pobytu byla u konce, rozhodl se zůstat.

Přesvědčil komunisty, že objev profesora Levetzova má ohromnou vojenskou hodnotu a dostal možnost provádět další výzkum.

Pinkel dostal laboratoř v Ciolkovského institutu ve městě Kaluga, kde působil až do roku 1938.

Podářilo se mu vytvořit slitiny, neutralizující účinek záření.

Jako už zbytečný vědec byl okamžitě odeslán do Kolymy, a na jeho místo byl povolán profesor Gorjev – laureát Stalinovy ceny.

Nyní Sovětský svaz vytváří lodě, schopné létat nejen v zemské atmosféře, ale také v kosmickém prostoru. (4)

Jeden jediný pohled na mapu *Baškirtostánu* odhalí podstatu legendy: není tam žádné město Bělaja Tal. Není ani v žádné jiné bývalé sovětské republice.

Záhadná Pinkelova „slitina“, pokud pomineme „*neznámé paprsky*“, se nijak neliší od „*cavoritu*“, kovu, který pohlcuje gravitační sílu v románu *H.G. Wellse „První lidé na Měsíci.“* (1901). (5)

Fyzik *J. Perelman* v knize *"Meziplanetární cesty"*, ukázal, že kdyby někdo udělal takový materiál, pak by jeho použití k letu bylo nemožné:

"Myšlenka plochy, odolné vůči gravitaci, sama o sobě není absurdní, ale je chybou myslet si, že je tak možné udělat tělo bez tíže, a bez vynaložení jakékoliv energie. Nemůžete přesunout tělo za plochu gravitace, bez vynaložení nějaké práce... K použití tohoto materiálu je třeba překonat zemskou gravitaci – to znamená vyplnit přesně to, co by měla udělat plocha bez gravitace. Proto látka, odolná vůči gravitaci, je v případě vesmírných cest k ničemu.“ (6)

Rakouské noviny *"Frankenpost"* v roce 1953 umístily "talíře" do Polska a východního Německa:

"Obyvatelé polské Police, obce, která se nachází severně od Štětína u ústí Odry, jednou v pět hodin ráno probudily opět nesnesitelné zvuky - vytí, syčení a pískání. Tento zvuk pochází od ohnivých kol,“ stěžuje si Dora Niemannová svému manželu, ševci, který také přišel k oknu.

„Jsou tu již potřetí během pěti dnů, visí nízko nad zálivem, otáčí se jak šílené, rachotí a kouří, jako by se chystal vybuchnout.“

Potom se pozorovatelé stali svědky toho, jak od východu letěly stříbřitě lesklé létající disky o průměru asi 30 - 40 m, a se závratnou rychlostí zcela tiše manévrovaly nad Štětínskou zátokou. Diskoidní letadla vyvolaly spekulace mezi obyvateli Police a okolí, že jde o legendární *"létající talíře"*, což jsou vlastně speciální rádiem řízená ruská letadla.

Ale i přes pozorování četných svědků, jejich příběhům by málokdo věřil, dokud český časopis *„Nová technika“* (v článku *"Neue Technik"*) poprvé potvrdil existenci těchto letadel.

"Experimenty s rádiem řízenými okrouhlými – diskovitými letadly, byly úspěšné,“ psalo se v článku. „Jak ukazují měřicí zařízení, budou mít velký dopad na budoucí protivzdušnou obranu i civilního letectví, jako zbraň dálkového dosahu, i jako bojová a dopravní letadla.“

Manévry nad Štětínským zálivem trvaly jen krátce.

"Pozorování v ústí Odry nemají nic společného s talířovou psychózou na Západě,“ ujistil český časopis. „Jedná se o zkušební provoz nových obranných zbraní, jehož reaktivní motory, pracují pouze v nadmořských výškách pod 300 m. Očekává se, že létající stroje, oficiálně nazvané „diskovitá letadla“ (Scheibenflugzeuge), budou hrát důležitou roli v letecké dopravě v roce 1954. Z vojenského hlediska zařízení umožňuje manévrovat ve vzduchu při rychlosti stoupání až šestkrát vyšší než u rychlých proudových letadel. V boji s nepřátelskými letkami je téměř nemožné je sestřelit, protože Jsou vybaveny protiraketovou obranou.

Nicméně, obyvatelé Police jsou si jisti, že znají tajemství létajících talířů. Věří, že často pozorované "ohnivé kruhy" mají něco do činění s létajícími talíři.

Jakmile se objeví prskající "prstenec" kolem diskovitého letadla, leskle stříbřité létající objekty ve světlé záři zmizí během pěti sekund ve výšce, nepřístupné lidskému zraku.

Svědci, někdy plující na lodích kolem ostrova Usedom, říkají, že pozorovali dvakrát nebo třikrát létající stroje s vypnutými tryskovými motory, kroužící nad zálivem Pommer.

S děsivým kovovým hukotem nalétávaly k pobřežním dělostřeleckým bateriím a zakotveným křižníkům, visící jen několik set metrů nad nimi, a zasypávaly cíle těžkou palbou projektilů.“

(6)

Němečtí ufologové nemohli přijít na to, zda článek je obvyklá "kachna" nebo provokace zpravodajských služeb.

Přestože časopis *"Nová technika"* v Československu v té době skutečně existoval, najít citovaný článek se jim nepodařilo.

Je pochopitelné, proč šprýmař zmiňuje ostrov *Usedom*: za dob nacistů se zde nacházelo raketové centrum *Peenemünde*, domov střel V-1 a V-2.

Nicméně, bylo zničeno během bombardování v roce 1943 a všechny střely byly evakuovány do bezpečnějších míst.

Když 5. května 1945 sovětská vojska obsadila *Usedom*, našla 75% budov v troskách. Po prohlídce trosek odborníky, major *Anatolij Vavilov* nařídil zničit všechno ostatní. Jakékoliv výzkumy nebo testů zde tedy nebylo možné provádět.

V roce 1992 zde Němci vytvořili muzeum, ale v podstatě zde nebylo co ukazovat.

Neméně tučná "kachna" vyletěla ze stránek *"Badischen Neuesten Nachrichten"* v roce 1954:

"Bývalý inženýr německé letecké továrny Junkers, Dr. William S., se vrátil domů po osmi letech práce v ruských továrnách. Na Sibiři, jižně od Kazalinska, na Aralském moři, bylo místo, pojmenované jen číslem. Po návratu domů, se okamžitě rozhodl porušit slib mlčenlivosti, ke kterému se Rusům zavázal. "Nejsem vázán slibem, který byl násilně vynucený," řekl.

„V roce 1945 mě vzali z posledního místa výkonu práce v sovětské zóně a poslali na práce na Sibiři. Nyní mohu říct o těch nejtajnějších projektech letadel, o kterých slyšel celý svět."

V roce 1947 byl prý tento německý letecký konstruktér, který se dosud podílel na zdokonalení sovětských MiGů, poslán do oblasti Kazalinska.

Tam ruští specialisté řekli třem skupinám předních německých vědců a inženýrů – celkem 174 osobám - že budou pracovat na diskoidním letadle, pohybujícím se za pomoci rotujících trysek (Kreisdusen).

Aby zajistili kontrolu a eliminovali šance jednotlivých pracovníků získat přehled nad celým projektem, spojení mezi výzkumnými skupinami zajišťovaly ruští *"profesionální kurýři."* Němci znali jen svou část práce.

"Přesto, " - říká Dr. S., „pomalu prosakovalo, že pracujeme na "COW 7", jak říkali Rusové, tedy na nejtajnějším letadle na světě. Otevřeně připouštěli, že šest předchozích pokusů bylo neúspěšných. Když první diskovitý proudový stíhač byl připraven k letu, jeho finální montáž Rusové provedli tak, abychom to neviděli. Samozřejmě, že tento způsob ochrany utajení se ukázal být velmi naivní z hlediska vědců, kteří něco vytvořili to, ale pro Rusy utajování byl určitý rituál."

Je přirozené, že se nepodařilo utajit výsledky práce oddělených skupin Němců.

V roce 1951 ruští vědci přestali nahánět vědce do sklepů, aby neviděli příliš mnoho.

Ze vzdálenosti několika kilometrů sledovali, jak kruhový objekt stoupá kolmo nahoru a po asi deseti sekundách mizí z dohledu na obloze.

Hnací silou bylo 12 rotačních trysek (Kreisdusen), rychlost - 1000 km/h, a horizontální cestovní rychlost - 1500 km/hod.

Pro pohyb vpřed se používalo otáčení disku, přičemž ke zvyšování rychlosti se používaly speciální motory, využité k dalšímu zvýšení rychlosti v horizontálním směru.

"Bohužel, za všechny roky nucené práce ve výzkumu jsme nezjistili, skládá-li se "COW 7" ze dvou samostatných provozních jednotek. Já sám jsem pracoval na speciální kabině z tvrzeného čistého křemenného skla a jeho ustavení do držáků s vestavěnými kolejnicemi, což naznačuje, že ačkoli letadlo rotovalo, kabina zůstala nehybná."

Doufám, že se s kolegy setkáme v květnu v Augsburgu a budeme schopni objasnit to, na čem jsme pracovali a vyřešit zbývající tajemství."

„Němečtí letečtí konstruktéři v zajetí říkali a dělali jen to, co bylo naprosto nezbytné pro přežití,“ řekl Dr. S. Také nepodlehli pokušení krásných ruských žen, které jsou často posílány do jejich domů a snaží se za pomoci "ženských zbraní" vyzvědět něco od německých odborníků.“ (7)

Od té doby se čtenáři o statečných konstruktérech letadel z Kazalinska, bránících se ruským krasavicím, nic dalšího nedozvěděli. „Kachna“ byla jen na jedno použití.

Také Švédsko se zúčastnilo virtuálního honu na "sovětské UFO“.

Historie, kterou vydaly noviny "Aftonbladet", vstoupila do historie ufologie a se vši vážností byla uvedena v mnoha knihách.

Zdrojem zprávy o nouzovém přistání "ruského UFO“ v Polsku byl jakýsi Němec, který žije v NDR.

Uvedl, že „zná svědka, také východního Němce, kterého nyní usilovně hledá ruská policie.“

Německé noviny "7 Tage" pak převyprávěly tento fascinující příběh:

„31.července asi v 5 hodin ráno, jedno z těchto záhadných letadlo přistálo na venkovské silnici mezi Medzhizaraem (Miedzyzaraje) a Wolinem.

Přistání proběhlo s velkým hlukem. Vidělo to sedm svědků, kteří pracovali na nedalekém poli - Němci a dva Poláci.

Když se letadlo téměř svisle zřítilo, všichni se k němu rozběhli. Letadlo bylo kruhové, celokovové, s průměrem 15 - 20 m, se zcela uzavřeným kulatým středem.

Koule byla obklopena do kruhu výfukovými tryskami, stejnými jako u proudových letadel. Žádný motor však nebylo vidět.

Uvnitř nebylo znát jakýkoli pohyb, nebylo slyšet jakýkoliv zvuk. Nikdo se neodvážil k letadlu přiblížit, ale viděli na kouli nápis, který vypadal jako ruská písmena. Po nějaké době přišel

důstojník polské policie, viděl letadlo a běžel to oznámit na policejní stanici. Když důstojník odešel, jeden Němec odešel stranou a utekl odtud. Řekl, že jakmile se objevil ruský vrtulník a přistál vedle zvláštního letadla, zablokovali oblast, šest svědků a policista byli zatčeni. Od té doby o nich nikdo nic neslyšel. Oblast byla uzavřena celý týden.“ (8)

Časem se "ruské" části historie vytratily a zůstal jen příběh o "přistání UFO."

Ufolog Jacques Vallee ve své knize "*Anatomie fenoménu*" (1965) podal příběh už změněný takto:

„Ve Wolinu, Polsko, 31.července 1953 klesal kovový předmět vysokou rychlostí a v 19:00 přistál na silnici v blízkosti železniční tratě. Měl 65 stop (20 metrů) v průměru, byl diskovitý, s kupolí uprostřed a s kruhovými otvory po obvodu. Svědků bylo sedm - pět Němců a dva Poláci.“ (9)

Polští ufologové se dozvěděli o tomto případě až z této upravené verze a tak stále považují případ Wolin za "*první přistání UFO v Polsku*"!

Vytvoření „skutečného“ případu z mystifikace se podařilo i ze zprávy ve švédském tisku, kterou převyprávěly německé noviny "*Die Rheinische Post*":

"Nákladní loď Smoken se ztratila v mlze uprostřed sibiřských ledovců v ruských teritoriálních vodách. Setkali se se třemi ruskými uprchlíky a vzali je na palubu. Ukázalo se, že šlo o tři inženýry, kteří unikli z uzavřené zóny, kde se vyrábějí létající objekty dříve neznámé konstrukce. Každý den až 20 diskovitých strojů odtud rychle vzlétají vertikálně do stratosféry a přistávají po několika hodinách v tundře, jako zářící ohnivé disky. Stroje mohou nést 300 až 800 cestujících při průměrné rychlosti 7000 km/hod. Rozhodující roli v jejich vývoji sehráli němečtí konstruktéři.“ (10)

Bez bajky o německých konstruktérech se zkrátka příběh nemohl obejít.

Novináři si zkrátka mysleli, že Rusové stále chodí v láptích, a nejsou schopni postavit něco složitějšího než balalajku, a tak jiný tvůrce UFO, než němečtí konstruktéři, nebyl po ruce.

Na podzim roku 1954 se prohnala Francií nevídaná vlna pozorování UFO.

Všechny noviny vzrušeně přinášely stále nové zprávy o návštěvě "Mart'anů".

Ale 20. října 1954 se stalo něco, co nezapadalo do obvyklého rámce.

Československý emigrant *László Užvari*, který žije na farmě v *Saint-Remy*, šel do závodu před úsvitem: měl noční směnu.

Když projel na kole několik set metrů, byl nucen slézt: silnice se opravovala a kameny nedovolovaly jízdu.

Užvari tlačil kolo, když uviděl siluetu ve tmě.

"Krátký příkaz, který neslyšel, ale zachytil jako tón, ho připoutal na místo," napsal deník La Liberté de l'Est. Užvari, bývalý legionář, často hleděl smrti do tváře, se nelekl a čekal na to, co se bude dít dál. V této chvíli cizinec přistoupil až k němu, a namířil revolver..." (11)

Tajemný noční návštěvník na něj mluvil zcela neznámými jazyky.

Užvari, který sloužil ve francouzské *Cizinecké legii*, znal nebo slyšel mnoho jazyků, ale nemohl nijak odpovědět.

Nakonec *Užvari* řekl, že umí rusky. Cizinec, jak se ukázalo, také uměl ruský jazyk.

"No, samozřejmě," pomyslel si Laszlo, *„je to člověk ze sovětských republik."*

Rozhovor byl krátký.

"Kde to jsem?" - zeptal se cizinec. *„Ve Španělsku nebo v Itálii?"*

Když se dozvěděl, že je vlastně ve Francii, zeptal se: *"Jak daleko jsme od hranice s Německem?"*

Užvari řekl: *„K Rýnu je to přímo 100 kilometrů."* Pak se cizinec zeptal, kolik je hodin. *"2 hodiny a 30 minut,"* - řekl Laszlo.

Muž si přehodil revolver do levé ruky, ale stále držel společníka na mušce, vytáhl z kapsy bundy hodinky. *"Lžeš,"* - řekl rozzlobeně, *„jsou už čtyři hodiny!"*

Novinář *"La Liberté de l'Est"* J. Ternier tento moment vysvětlil: *"Samozřejmě, hodiny syna vzdáleného Ruska ukazovaly moskevský čas."*

Cizinec se nakonec zeptal: *"Jak daleko a jakým směrem je Marseille?"* Užvari opět dal přesnou informaci, a tím setkání skončilo.

"Pojď, rychle!" - přikázal cizinec. Užvari poslechl a...

"...uviděl talíř, jeden z těch nejznámějších a tajemných létajících talířů, o kterém se tak hodně píše v novinách!" Na silnici stál stroj o výšce asi 1,6 m a o průměru 3 metry.

V této tmě si myslel, že je to silueta auta nebo přívěsu. Stále překvapený Užvari prošel velmi blízko u talíře. Cítil silnou touhu zastavit se a dotknout se tohoto tmavě šedého, jak si myslel, auta. Ale cítil v zádech revolver a tak šel dál. Měl čas, aby zachytil přesný tvar "talíře": jakoby dvě velké spojené misky, v horní části připojená kopule, ze které vyčnívalo něco jako anténa, zakončená jakousi spirálou.

"Moje hlava byla nad kopulí," - řekl Užvari.

Bývalý legionář, tlačící kolo, provázen cizincem, ušel asi 30 metrů.

"A teď, sbohem!" - řekl pilot...

Laszlo skočil na své kolo a odjel.

Zastavil se u prvního domu, když ujel asi 200 metrů. Má probudit obyvatele? Upozornit starostu?

Neměl na to čas.

Na povrchu kopule se rozsvítilo světlo a jeho paprsky směřovaly kolmo vzhůru.

O pár sekund později svědek tohoto šokujícího příběhu slyšel zvuk motoru, přesněji, narůstající svist. Talíř se pomalu kolmo zvedl, jako helikoptéra.

Ve výšce 10 m nad zemí se stroj naklonil, přidal rychlost a zmizel ve směru Saint-Dieu..."

Užvari se vrátil a ve světle zapalovače se snažil najít stopy, ale "talíř" žádné otisky na silnici nezanechal.

Pokud jde o tajemného "Ivana", bývalý legionář ho popsal takto: *"Člověk o výšce 165 cm, robustní konstrukce, s vrásčitou kůží, měl kalhoty a bundu s široce otevřeným límcem, čepici podobnou lyžařské..."*

Historce pana *Laszlo Užvari*, vymykající se obvyklým příběhům o "Mart'anech", se okamžitě dostalo mezinárodního uznání.

Už 26. října 1954 o ní psala německá tisková agentura DPA.

"Anténa ve tvaru spirály," se změnila v průběhu převyprávění v *"periskop"*. (12)

Ufolog *Michelle Karruge* si všiml, že *Laszlo* se díval na "talíř", ve tmě pod vlivem strachu. Nemohl prý tedy vidět lopatky rotoru, a tak *"možnost, že před ním stál ruský vrtulník, nelze vyloučit."* (13)

Od těch dob zdravý rozum v této příhodě nezazněl.

Jacques Vallee ve své knize *"Passport to Mago"* nahradil revolver za "zbraň", aby si čtenář představil především trubičku, která vyzařuje paprsky – tedy typickou zbraň mimozemšťanů.

Časem se všechny "sovětské" detaily z popisu vytratily. Stejně jako v případě *"přistání UFO u Wolinu"*, byly vymazány tak, aby z toho vznikl klasický případ přistání UFO. (14)

Na stránkách knihy *"The Invisible college"* *Jacques Vallee* nakonec došel až k takovým závěrům:

"Když se svědek setkal s pilotem UFO, ten se ho zeptal: 'Kolik je hodin?' A svědek mu odpověděl: 'Je 2:30,' pilot UFO mu ostře namítl: 'Lžete - nyní jsou 4 hodiny.' (to se opravdu stalo ve Francii v roce 1954), pak takový příběh nemá absurdní podtext. V tomto zjevném rozporu v dialogu je skrytý symbolický: význam. Nemohl pravý smysl dialogu obsahovat následující podtext: 'Nyní není ten čas, který vy vnímáte,' nebo 'měření času může být jiné?'" (15)

Ještě jednou se zamysleme nad příběhem pana *Užvari*.

Ve Francii probíhala talířová hysterie, lidé se báli "Mart'anů". Někomu se zdálo výhodnější obrátit pozornost na "ruskou hrozbu."

Proto je zde potřebný člověk, který umí ruský jazyk, a kterému by všichni věřili. Pan *Užvari* je ideální volba: dělník, ženatý s pěti dětmi, sloužil ve francouzské *Cizinecké legii*. A pochází z východního bloku. Práci má náročnou, peníze potřebuje. Ale snaží se zapomenout, co se stalo. Dokonce i po 30 letech od události nechtěl mluvit s ufology z časopisu "*Lumieres dans la Nuit*".

Až 31.března 2004 ufolog *Patrick Grossy* dostal e-mail od někoho, kdo předstíral, že je vnukem pana *Užvari*:

"Jsem vnukem pana Užvari, a mohu vás ujistit, že vše byla pravda, protože před několika lety mi to můj otec řekl. Pak jsem se zeptal mého dědečka, jestli je to pravda. Začal se chovat velmi podivně a řekl, že ano, je to pravda. Bylo to před pěti lety, když mu bylo 85 let. On sotva stál na nohou a vím, že všechno, co mi řekl, je pravda. Dokonce mi ukázal pole, kde viděl talíř."

Byl vnuk skutečný? Nebyl dopis, poslaný den před 1. dubnem, vtipem?

Odkazy

(1) *Je velmi pravděpodobné, že velká část těchto pověstí byla záměrně rozeslána zpravodajskými službami západních zemí k udržování strachu ze sovětské vojenské síly, aby tak byla ospravedlněna realizace nových zbrojních projektů. Například, v roce 1948 americké zpravodajské služby šířily zprávu, že SSSR shromáždil flotilu 1800 bombardérů, založených na vývoji německého projektu Horten VIII.*

(2) *Flying Saucers Are Guided Missiles, Says Top Physicists, Military Experts. Northern Virginia Daily (Strasburg, VA), September 15, 1952.*

(3) *Bethke M.: Das Geheimnis der legendenumwobenen Flugkorper geluftet: Es gibt "Fliegende Untertassen". Kasseler Zeitung, January 11, 1954.*

(4) *Podle: Ozerovskij, N.: Tajna letajuščich diskov. (Озеровский Н. Тайна летающих дисков.) New York, 1960.*

(5) Wells, H.G.: *První lidé na Měsíci*. (1901) Wikipedia. Internet:
https://cs.wikipedia.org/wiki/První_lidé_na_Měsíci

(6) Perelman, J.: *Mežplanetnyje putěšestvija. Akademičeskoje izdatělstvo, Petěrburg, 1923*
(Перельман Я. Межпланетные путешествия. Академическое изд-во, Пг, 1923)

(6) "Untertassen" uber der Ostzone. Frankenpost (Vienna), February 3, 1953.

(7) von Bergfelde, R.: *Ratsel der "Fliegenden Untertassen" gelost? Badischen Neuesten Nachrichten, January 12, 1954.*

(8) *Besitzen die Sowjets Fliegende Untertassen? 7 Tage, January 22, 1954*

(9) Vallee, J.: *Anatomy of a phenomenon. 2nd ed., Chicago, 1966*

(10) Zugowski, P.: "Untertassen" und kein Ende. Die Rheinische Post, July 31, 1954

(11) Thernier, J.: *Les occupants des engins ne seraient ni des martiens ni des Uraniens mais tout simplement des Russes. La Liberte de l'Est, October 23, 1954.*

(12) *Untertassen-Pilot sprach russisch. Kasseler Post, October 26, 1954.*

(13) Carrouges, M.: *Les Apparitions de Martiens. Fayard, 1963, p. 101*

(14) Vallee, J.: *Passport to Magonia. Regnery, Chicago, 1969, s. 146-147*

(15) Vallee, J.: *Invisible colledge. E. P. Dutton, 1976, s. 26-27*